

skaffes, at man skal betale for at komme over en Bro. Folk, der kommer kørende ad Landevejen til Aalborg og skal videre op i Vendsyssel, skal betale for at komme over Broen. Spadserer jeg en Dag fra Aalborg over til Nørresundby, skal jeg ogsaa betale. Det kunde maaske interessere ærede Medlemmer at høre Taksterne. De er for Tiden 5 Ø. for Fodgængere, 15 Ø. for Heste og Hornkvæg, et Enspænderkøretøj maa betale 30 Ø., et Tospænderkøretøj og et Personautomobil 35 Ø., et Lastautomobil 50 Ø. Det er dog noget, der hører vore Forfædre til, at man saadanne Steder, hvor man færdes fra den ene Landsdel til den anden og skal over en Bro, skal betale Bropenge. Broen hviler paa Pontoner, det er en Trækonstruktion, og det er klart, at en saa lang Periode — nu er det jo betydeligt over et halvt Hundrede Aar — slider paa en saadan Bro. Kørebane er ikke mere end $4\frac{1}{2}$ m bred, Fortovene $1\frac{1}{4}$ m. Det er noteret, at der enkelte Dage — Færdselen er naturligvis meget forskellig — er passeret 20 000 Fodgængere over Broen foruden Biler og andre Køretøjer af forskellig Slags. $4\frac{1}{2}$ m er en alt for smal Kørebane til den Trafik, der er paa Broen. Det er knap nok, at Vogne kan komme forbi hinanden, og kommer der et Par brede Automobiler, er det yderst besværligt for dem at passere hinanden. Broen er af en saadan Beskaffenhed, at man har maattet forbyde særlig svære Automobiler at køre over den. For 8 Aar siden fik Broudvalget Bemyndigelse af Ministeriet til at paabegynde Arbejdet med at undersøge Muligheden for at bygge en fast Bro over Limfjorden. Det var meget besværlige Undersøgelser. Bundforholdene er vanskelige, Limfjorden er paa det Sted ligesom en Skaal, paa hvis Bund der ligger et betydeligt Lag Mudder, den skarpe Kalkundergrund skraaner fra begge Sider. Der er udskrevet Konkurrenceprojekter, de er blevet bedømt af et særligt nedsat sagkyndigt Udvalg, og nu er Sagen saa vidt, at man vist inden ret længe kan vente Besøg af de paagældende i Ministeriet og maaske ogsaa i Finansudvalget. Der findes ikke paa Finanslovsforslaget noget om dette, men det er jo muligt, at vi kan vente at faa det at se paa den kommende Tillingsbevillingslov. En saadan Bro vil antagelig komme til at koste en 5—6 Mill. Kr. Det er vanskeligt at beregne det nøje, Priserne er svingende, men saa meget omtrent har man fra sagkyndig Side beregnet, at Broen vil koste.

Aalborg Kommune kan selvfølgelig ikke bekoste Bygningen af en saadan Bro, og hvor meget der kan faas af Nørresundby de omliggende Amtskommuner, ved jeg naturligvis ikke, men det er klart, at der vil udkræves en betydelig Støtte fra Statens Side. Derfor vil jeg gerne allerede nu henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa dette Forhold og haabe, at han vil stille sig meget velvilligt, naar der sker Henvendelse til ham om at bidrage til, at der fra Statens Side kan ydes en klækkelig Hjælp til at faa den faste Bro bygget. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Spørgsmaalet, thi de nærmere Forhold vil jo foreligge, naar Sagen kommer her til Tinget igen.

Brochmann: Jeg vil tale om Aldersrenten. Adskillige ærede Talere har allerede berørt dette Emne, men det er et af de allervigtigste Spørgsmaal, og en yderligere Uddybning af det er derfor efter mit Skøn paa sin Plads. I denne Forbindelse vil jeg nævne en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse den. „Tallene paa det nu forelagte Budget viser, at vi nærmer os Balance, ja, at vi kan gøre os Haab om at naa den allerede paa Regnskabet 1923—24“. Det er en glædelig Udtalelse, navnlig vil den være glædelig for de gamle, der bliver berøvet en meget væsentlig Del af deres Aldersrente. Disse vil læse det ærede Medlems Udtalelser med den største Interesse, og de vil ræsonnere som saa: Naar der er ved at blive Balance paa Statsregnskabet, saa er der formentlig heller ingen Grund til, at vort private Regnskab nu skal til at udvise en betydelig Underbalance. Og disse gamle vil tage deres politiske Standpunkt derefter. De har deres dyrebare Privatøkonomi at varetage, og hvem der rører ved deres Indtægter, slaar dybt, slaar disse gamle haardt. Jeg tror i øvrigt, at de vil slaa igen. Med Henblik paa denne Udtalelse mener jeg da, at vi maa have Raad til at give de gamle en højere Aldersrente; jeg mener først og fremmest, at man ikke berøver dem, der nu faar mere end Aldersrentens Takster, noget.

Jeg vil endvidere i denne Forbindelse fremhæve en Udtalelse af den højtærede Statsminister Hr. N. Neergaard. Han sagde: Lovene skal udføres i den Aand, hvori de er givet. Jeg haaber, at dette ikke bliver Tilfældet for Aldersrentens Vedkommende. Thi den Aand, hvori den er givet, er en